

FINNORSZÁGI MAGYAROK EGYESÜLETE

Suomen unkarilaisten yhdistys ry

<http://www.dlc.fi/~luffi50>

Vezetőség: Lukácsfy Kristóf (elnök); Halász Béla (alelnök); Tanító Béla (alelnök); Nagy Gábor (szervezési titkár); Vajda András (adatbázisfelelős); Dávid István (pénztáros) Panigay Emilia (gazdasszony)

KÖRLEVÉL

VIII. évf. 26. szám, 2003. június

Új utakon a 10 éves FME

Idei közgyűlésünkön sokan érezték úgy, hogy közösségi életünk újabb mérföldkőhöz érkezett. Egyesületünk betöltötte a 10. életévét, amely így önmagában is nagyszerű esemény. Tíz évvel ezelőtt egy lelkes kis csoport országos szervezetté fogta össze az addig spontánul találkozó fővároskörnyéki magyarokat. Tíz év! Ez nagyon hosszú idő egy ember, de különösen egy egyesület életében. Lehet, hogy akkoriban a pesszimisták arra gondoltak, hogy a kezdeti lelkesedés szalmalángja ellobban, és csak idő kérdése, hogy mikor oszlik fel a társaság. Ma elmondhatjuk, hála istennek, tévedtek: az egyesület van, tevékenykedik és életképesebb, mint valaha! Hogy csak a legfontosabbakat említsük: színvonalas műsorokat szerveztünk, neves előadókat láttunk vendégül, beindítottuk az iskolások szervezett magyar nyelvi oktatását, életre hívtuk a magyar gyülekezetet. Mindezekért hála azoknak a tagtársainknak, akik elkötelezetten, lelkesen dolgoztak mindvégig, és azoknak, akik kitartottak. Gondolunk itt elsősorban azokra a társainkra, akik talán egyszer sem jutottak el rendezvényeinkre, de együvé tartozásukat azzal fejezték ki, hogy mindvégig fizető tagjaink maradtak!

Évfordulónk kapcsán emlékeztünk, számat vetettünk az elmúlt időszakról, és eredményeinkből, de hibáinkból is okulva új erőt merítettünk az előttünk álló feladatok elvégzéséhez.

Továbbá eddigi működésünk alapjairól, felhalmozott tapasztalataink segítségével és eddigi sikereinkből kiindulva, ma már azt a célt tűztük ki magunk elé, hogy megbízható hídként működjünk választott hazánk és az egész magyar nemzet között.

Ez a következő tíz év feladata!

Meggyőződéssel hisszük, hogy ennek a feladatnak az elvégzéséhez rendelkezünk nemcsak az elmúlt tíz esztendő tapasztalatával, hanem egy olyan széles tudásszálájú tagsággal, amely képes erre. Egyesületünk taglétszáma egyre növekszik, tagságunk fiatalodik, vezetőségünk rugalmasabbá, aktívabbá vált.

Megnőtt az gény is a tartalmasabb színesebb, gyakoribb közösségformáló rendezvények iránt.

Bel-és külföldön egyaránt olyan kialakult kapcsolatrendszerrel rendelkezünk, ami lehetővé teszi a minőségi programok megszervezését.

Anyagi háttérünk is megnyugtató: a megnövekedett taglétszám, valamint az utóbbi két év sikeres pályázatai biztosítják a működést. Fontosabb partnereink egyben segítőtársaink is: a Nagykövetség, a Kulturális Központ, a Finn-Magyar Társaság, az alppilai gyülekezet. Magyarországon a HTMH, a nagyvilágban pedig a különböző magyar

szervezetek és szövetségek.

Mindez persze csak a keret, mert a tartalmat mi, a tagság adjuk, és a lelket is mi leheljük az egyesületi életbe! Mi adjuk a meggyőződést, a hitet, azt a nemzeti töltést, ami megtart bennünket magyarnak. Ezért kell minél többen lennünk.

A közeljövő egyik legfontosabb feladatának tekintjük a további vidéki közösségek megalakulásának segítségét, olyan közösségi és kulturális programok szervezését, amelyeken a főváros vonzáskörén kívül élő tagtársaink is minél többen résztvehetnek.

A mérföldkőnél megálltunk, visszatekintettünk, majd továbbléptünk.

-A vezetőség-

ARCÉLEK

Janáky Réka

Kérlek, mutakozz be röviden.

Janáky Réka vagyok, Budapesten végeztem az orvosi egyetemet 1989-ben. Magyarországon és Finnországban párhuzamosan folytattam posztgraduális tanulmányaimat. Jelenleg a tamperei egyetem docense és kutatója vagyok.

Miként kerültél Finnországba?

1987-ben egy svájci utam után felkerestem egy akkor Tamperében kutatóként dolgozó egyetemi tanáromat. A három hétre tervezett turistáskodásból három hét laboratóriumi munka lett. Akkor kaptam ajánlatot 1 évi kutatói ösztöndíjra. Az ösztöndíj lejárta után otthon elvégeztem az elmaradt szigorló évet, megszereztem a diplomámat, majd három hónap után megkaptam az Emil Altonen ösztöndíjat 1 évre Finnországba, és azóta részben kutató-ösztöndíjasként, részben docensként a tamperei egyetemen dolgozom.

Mióta is élsz tehát Finnországban?

Állandó jelleggel 1990 óta.

Voltak-e beilleszkedési gondjaid?

Tulajdonképpen szégyenkeze kell bevallanom, hogy az oktatás és kutatás mellett nem volt időm és energiám arra, hogy a nyelvet tökéletesen megtanuljam és ez természetesen már a kezdetektől problémát okozott az ügyek intézésében. Meg kell azonban mondanom, hogy hála az akkori és jelenlegi főnököm segítségének ez végülis nem jelentett áthághatatlan akadályt. Nekem csak dolgoznom kellett, de azt minden mennyiségben... ez jelenleg válik igazán problémává, mivel most már szeretnék minél szervezettebben beilleszkedni.

Mivel foglalkozol konkrétan?

Központi idegrendszeri ingerületátviteli folyamatokkal foglalkozom, aminek lényege röviden az, hogy egy idegsejt miként aktivál egy másik idegsejtet és milyen vegyületek révén történik az információ átvitele a két idegsejt között. Az eredmények a tanulási- és memória-folyamatok, valamint idegrendszeri sorvadással járó betegségek megértésében, illetve kezelésében hasznosíthatók.

Milyen terveid vannak?

Tervem az, hogy magyarországi akadémiai doktori disszertációm megvédéséig mindenképp itt folytatom munkámat és amennyiben sikerül szervesen integrálódnom és állandó munkahelyet találnom, akkor itt maradnék Finnországban.

Hogyan látod te Finnországot?

Nagy erdők, nyugodt tavak, hideg és hosszú, kemény, depressziót okozó telek... Az, hogy milyenek az emberek, a társaságtól függ. Amit a finn emberekről általában el tudok mondani az az, hogy én minden jót itt tőlük kaptam; nehezen fogadnak el barátként, de ha elfogadnak, akkor az olyan mély barátság, amelyre lehet építeni.

Mit tanulhatnának egymástól a finnek és a magyarok?

Mi talán a másik embernek a sokkal szélesebb körű elfogadását, a nyugalmat, a pontosságot tanulhatnánk tőlük, ők pedig egy kis temperamentumot vehetnének át tőlünk.

Hogyan látod te az itt élő magyarokat?

Az elején nem nagyon jártam társaságba, kb. 1 éve kerültem közelebbi kapcsolatba ezzel a közösséggel, de most már úgy járok a rendezvényekre, mintha hazamennék.

Mit tanácsolnál az itt élő többi magyarnak?

Nagyobb toleranciát, még kevesebb nézeteltérést, több összefogást...

Köszönöm a beszélgetést.

Vajda Andrea

Kérlek, mutakozz be röviden.

Vajda Andrea vagyok, 1997-ben végeztem a kolozsvári Babes-Bolyai Tudományegyetem földrajz tanszékén meteorológia és hidrológia szakosodással majd 1998-ban magiszteri fokozatot szereztem és ugyanazon évtől tanársegédként

dolgoztam a földrajz tanszéken. 1999-től a debreceni egyetem meteorológiai tanszékén voltam doktorandusz.

Miként kerültél Finnországba?

Két és fél éve kerültem ide a férjem által, aki Finnországban kapott munkát és ennek következtében én is megpróbáltam a végzettségemnek megfelelő területen elhelyezkedni.

Voltak-e beilleszkedési gondjaid?

Nem nevezném igazából nehézségeknek, de mivel az elején nem beszéltem a finn nyelvet, ez hátrányt jelentett a beilleszkedés szempontjából elsősorban a munkahelyemen, de néha a mindennapi életben is. Bár angolul el lehet boldogulni, de ha nem ismered annak az országnak a nyelvét amelyben élsz, akkor alapvetően nem ismered az embereket sem. Bár az is igaz, hogy a munkahelyen kívül többnyire magyar társaságban forgolódom, így nemigen kerülök kapcsolatba finnekkel.

Mivel foglalkozol?

Két éve a Finn Meteorológiai Intézet meteorológiai kutatás részlegén dolgozom kutatói ösztöndíjjal és ugyanakkor 2002 decembere óta a helsinki egyetem természettudományi tanszékén folytatom posztgraduális tanulmányaimat. Kutatói témám az emberi tevékenység és a természeti tényezők hatása Lappföld klímájára.

Milyen terveid vannak?

Elsődleges tervem, hogy a doktori képzésemet belátható időn belül befejezzem, majd egy ideig itt szeretném a kutatói munkámat folytatni. Viszont hosszú távon szeretnék magyar területen élni és dolgozni.

Hogyan látod te Finnországot?

Szép tájak, de szélsőséges természeti viszonyok és ez rányomja bélyegét az itt élő emberekre is.

Ezt hogy érted?

Általában nyugodtak, visszahuzódóak, szerények, máskor viszont elég mértéktelenek.

Mit tanulhatnának egymástól a finnek és a magyarok?

A magyarok a finnektől elsősorban nyugodtságot és toleranciát, a finnek pedig egy kis mozgékonyt és talán találékonyt. Ahogy Mika Waltari mondta: egy finn nem találná fel magától a puskaport, de ha egyszer megtanulta miként kell készíteni, tökéletes minőségűt gyárt.

Hogyan látod te az itt élő magyarokat?

Mikor megérkeztem úgy éreztem, hogy ez egy összetartó erőt nélkülöző közösség, széteső halmaz. Az elmúlt egy évben viszont elmozdult a holtpontról a közösségi élet, az emberek megpróbálnak összetartani, közös programokat szervezni, segíteni egymásnak, még ha imitt-amott a kisebb-nagyobb ellentétek is felszínre kerülnek.

Mit tanácsolnál az itt élő többi magyarnak?

Használják ki, hogy itt élnek, ismerjék meg ezt az országot, ezt a népet, a kultúráját, fogadják el őket olyannak amilyenek és ne ítélkezzenek elhamarkodottan.

Köszönöm a beszélgetést.

(Az interjúkat Vajda András készítette.)

P ü n k ö s d i népszokások

A húsvétot követő -és ahhoz kapcsolódó- nagy ünnepünk a Pünkösöd. Ez az egyház születésnapja; Jézus mennybemenetelét követően a Szentlélek ekkor szállt le az apostolokhoz.

Pünkösöd azonban nemcsak vallásos tartalommal telített ünnep.

Keresztény és pogány elemeket ötvöző népszokások egész sora kapcsolódik hozzá.

Ezek közül ma igen keveset ismerünk. Legtöbbjük már csak nagyanyaink emlékezetében él.

E rövid írás célja: bemutatni néhányat ezekből a kedves, régmúlt szokásokból.

A magyar nyelvterület legismertebb népszokása volt a **pünkösdi királyválsztás**. Ezzel kapcsolatos a szólásunk is: Rövid, mint a pünkösdi királyság.

Az ezzel járó hatalom ugyanis csak egy évig tartott. A királyi címet a pünkösdkor rendezett ügyességi verseny (lovass próbatétel) nyertese érdemelte ki. A király kiváltságai: egy évig minden lakodalomba, mulatságra, ünnepségre hivatalos volt, minden kocsmában ingyen ihatott, mert amit elfogyasztott, azt a közösség kifizette. Ő lett a legények vezetője az adott évben.

Sok helyen ilyenkor *avatták a legényeket* is. Leöntötték őket borral, vagy elverték a feneküket.. E szertartás után számította őket a falu legényeknek. Ezután már járhattak kocsmába és udvarolni.

A **pünkösdi királynéjárás** a Dunántúlon jellemző szokás. Általában 4 nagyobb lány körbevisz a faluban egy ötödiket. Ő a legkisebb és a leg-szebb, ő a pünkösdi királyné.

Házról házra járva a lányok csapata megállt az udvarokban. A legkisebb, azaz a pünkösdi királyné feje fölött kendőt feszítettek ki, vagy letakarták fátyollal. A lányok éneklés közben körbejárták a királynét, a végén pedig felemelték és termékenységvarázsló mondókákat mondtak: " Bor, búza és gyümölcs/Szálljon erre a házra,/Mint régenten szállott/Az apostolokra..."

Az eredetileg termékenységvarázslással összefüggő szokás adománygyűjtéssel bővült: a lányok az énekek és mondókák végén ajándékot kaptak.

A pünkösödölés

az Alföldön és Észak-Magyarországon volt jellemző, és nemcsak lányok vettek részt benne. Volt, ahol király-királyné párost jelenített meg, volt, ahol lakodalmi menetet menyasszonnyal és vőlegénnyel. A gyerekek vagy fiatalok csapata végigjárta a falut, s énekelve, táncolva adományokat gyűjtöttek. Jellegzetes pünkösdi énekek voltak: -"Mi van ma, mi van ma, piros pünkösöd napja..." vagy -"Meghozta az Isten piros

pünkösöd napját, mi is meghordozzuk királynéasszonykát..." vagy -" Pünkösödnek jeles napján..."

Párválasztó és udvarló szokások

Egyes helyeken pünkösdkor a legények pünkösdi rózsát csempésztek a kiválasztott lány ablakába. A lányok koszorút fontak és átadták a legényeknek.

Ilyenkor szokás volt a *mátkálás* is. A legény annak a lánynak küldött egy tálat kaláccsal és borral, aki tetszett neki. Ha a lány viszonzta az érzelmet, akkor ő is hasonlóan telerakott tálat küldött vissza.

Törökbaszás, borzakirály, rabjárás

Ezek a szokások csak egyes területekre voltak jellemzőek pünkösdkor.

Nyugat-Magyarország néhány helységében egy kisleány szalmával kitömött nadrágba öltöztettek társai, hogy úgy nézzen ki, mint egy *török basa*. Házról házra kísérték, az udvarokon pedig pálcával ütötték, hogy ugráljon. Ezért pénzt és tojást kaptak. Szintén erről a területről ismert szokás a *borzakirályozás*. A falun körbevisznek egy fiút, aki bodzából készült köpenyt visel. A *pünkösdi rabjárók* szintén fiúk, akiket a lábuknál fogva összeláncoltak, és így mennek a lányok után körbe a faluban azzal a kéréssel, hogy: "Segéljék ezeket a szegény katonarabokat!"

Egy másik *szokás*: pünkösöd reggelén a gazdák fonott kaláccsal és itallal kínálták pásztoraikat. A *hiedelem* szerint pünkösdkor a házakra, kerítésekre, istállókra zöld ágat tűztek, hogy távol tartsák a gonosz szellemeket.

Úgy tartották, ha ilyenkor esik, jó termés várható.

Richter Zsófia

rodalom:

Magyar Néprajz VII. Akadémiai Kiadó, Bp., 1990.

Penvin Olga: Népi kalendárium. Fórum Könyvkiadó, Újvidék, 1988.

Bálint Sándor: Karácsony, húsvét, pünkösöd. Szent István Társulat, Bp., 1973.

Szent Iván napja - Juhannus

Ez a nap valójában Keresztelő Szent Jánosnak állít emléket – hogy mégis Szent Ivánról beszélünk, az a bizánci egyház kultikus befolyására emlékeztet. Ez a nyári napforduló ünnepe, a szertartásos tűzgyújtás egyik jeles napja. A napfordulókat már a keresztény egyház létrehozatala előtt is megünnepezték Egyiptomban és néhány közel-keleti népnél csakis úgy, mint a kelta törzsek között. Az egyház a középkori liturgiájába építette és megszentelte a Szent Iván-napi tüzet. A Szent Iván-napi tüzről azt tartották, hogy megvéd a köd, a jégeső és a dögvész ellen, elősegíti a jó termést. A szertartásos tűzgrás hagyományának egészség- és szerelemvarázsló célja van. A szokás lényeges része a szerelemvarázslás volt – a tűz átugrása közben párosító és kiházásító dalokat énekeltek. Székelyföldön szokás volt Keresztelő Szent János ünnepének vigíliáján az angyalozás. Ilyenkor a falvak népe falurészenként lombsátrat állított valamelyik ház előtt, s az itt összegyűlt szomszédok olvasókat és litániákat imádkoztak. Ezeket keresték fel az angyalozók, akik a csengettyűs kivételével mindannyian lányok voltak. Házról-házra jártak a köszöntő énekekkel, s a háziaktól pénzt, tojás, süteményt kaptak. (Forrás: HíröIndex.hu)

Väänänen Margit írásának folytatása előző lapszámunkból:

Hogyan élek Közép-Finnországban?

Mivel a családgondozói tanfolyamot is elvégeztem, két éven át 5-6 gyermeket fogadtam be otthonunkba. Aztán jöttek a spórolós napok, ugyanis állás nélkül maradtam.

Így viszont több időm maradt a szeretetszolgálatra - önkéntes diakóniai munkát végzek a gyülekezetben. Ezenkívül figyelemmel kísérem az itt, Közép-Finnországban, működő finn-magyar baráti társaság munkáját. Részt veszünk a gyűléseken Jyväskyläben, ahol beválasztottak helyettes vezetőségi tagnak. Rendszeresen részt veszünk a Magyar Nagykövetség fogadásain is Helsinkiben.

Jämsäben én képviselhetem a magyarságot. Odaköltözésünk után azonnal tagja lettem a városi művészeti körnek, a fotókörnek, az énekkar tagjai vagyunk. Fiam a konfrmációs táborban segédkeztek a lelkészek mellett. Fiam, Dávid gitárral kísért és én hegedültem a múlt karácsonyi (2002) reggeli áhítaton, fél héttől hét óráig.

Óvónői munkám legszebb eszköze, a hegedű megmaradt egész életem kísérőjeként. Hegedülök temetéseken, esküvőkön, keresztelőkön és házi összejöveteleken férjem kísér gitárral. Itt Jämsäben nincs a Finn-Magyar Baráti Társaságnak külön gyűlése, de sokakat meghívtam és ki is töltötték a jyväskyläi helyi szervezet tagságába jelentkező kérdőíveket.

A helyi újság többször felkért, hogy írjak a lapjukba. A Koillis-Häme újságban havonta rendszeresen megjelenik egy-egy cikkem - így aktívan gyakorolom a finn nyelven való írást és a finnül való gondolkodást. Írásaimat szeretik, megleghangúnak és barátságos hangvételűnek tartják. Témám a gyereknevelés és a közösségi nevelés. Az emberek gondoljuktól, munkájuktól elfáradnak, nincs annyi idejük belemélyülni ezekbe a dolgokba - így már 60. évemben átadhatom élettapasztalatomat a fiatalabb nemzedéknek.

Jämsä városában egyedül vagyok magyar - a lakosság száma kb.15500 körül van. Örültem amikor a tanárok megkértek, hogy vegyek részt a magyar hetek megtartásában az iskolákban. Minden iskolába, még a gyógypedagógusok is meghívtak vendégül a magyar héten. Eleinte férjemmel együtt mentünk és párbeszédés formában adtuk elő 300-400 iskolásnak amit Magyarországról tudni lehet. Befejezésül eljátszottam nekik hegedűn a magyar és a finn himnusz. A szomszédos Jämsänkoski városába is meghívtak, kiállítás is állítottam fel amit az óvodások és a kereskedelmi iskola tanulói is megnézték, tartottam előadást a felsőfokú kereskedelmi intézetben is. Lefordítottam egy finn professzor előadását az 1000 éves finnországi egyháztörténetről magyarra a kaposvári evangélikus egyház képviselői számára. Meghívtak a finn Juva evangélikus énekkar magyarországi 2 hetes útjára tolmácsnak, valamint Heinävesi városába a magyar testvérvárosi delegációnak vendégfogadására tolmácsolni úgy az egyházi mint világi programokon. Elveim a barátság, őszinteség, emberség, bátorság, jó szellem árasztása - és ezeket a tulajdonságokat önmagamban is fejlesztem. Szerintem fontos a haza, a nép, és Isten iránti hűség megtartása.

A népdal azt mondja, hogy „Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni / ott kell annak megtanulni, hogyan kell a dudát fújni” - ez igaz akkor is, amikor egy nép életét akarjuk megismerni; nem jutunk benne messzire anélkül, hogy a történelmét ne ismerjük meg.

Amikor egy szép hófehér rénszarvasról csináltam fényképet Kittilében a Lappföldön nagyon elismert magyar származású tanár, Bíró István és felesége meghívása alkalmából - egyszerre csak a romantikus kép megszakadt a vérbefagyott állatok képével, ugyanis elmentünk a rénszarvasok kiválogatására is. Akkor ébredtem fel az ottani valóságra. Azután meg a [finnszovjet] téli háború borzalmát éltem át filmen keresztül: a szép Rovaniemi romokban hevert, a háború borzalmait után épült fel. A finn nép rengeteget szenvedett mint a magyar is, de békeszerető népek vagyunk és békét akarunk az egész világnak.

Arra a kérdésre válaszolva, hogy egyedül vagyok-e itt magyarként Finnország közepén: ez teljesen tőlem függ. Az elültetett mag kinő - és ha azonnal nem is látjuk a gyümölcsét érdemes elültetni, ha ez a mag halálával jár is. Madách azt írta az ember tragédiájában, hogy „ember, küzdj és bízva bízzál” - legyen a cél számodra a munka, Istennek dicsőségére, létrehozni mindazt mi benned rejlik, de a SZERETET törvényére figyelve..

Elhatároztuk férjemmel, hogy próbát teszünk: vajon mennyire maradtunk egyedül. Meghívtuk a helyi újságon keresztül az érdeklődőket 60.születésnapunkra, egy-egy év különbséggel. Kíváncsiak voltunk, hogy ki fog majd eljönni. Csak annyi volt a hirdetésben, hogy otthon vagyok ezen a bizonyos napon, aki zörget annak megnyitattik. A meghívóban benne volt még: „Ez az a nap, mit az Úr rendelt, örvendeztetek!”. A férjem születésnapján százan jöttek el, az enyémen nyolcvan. Így nem voltunk egyedül!

Isten áldását, erőt egészséget, bort, búzát, békeséget kívánunk minden magyar és finn barátunknak, rokonunknak, testvérünknek.

Tisztelettel és szeretettel,
Väänänen Margit és családja

Dr. MOLNÁR RUDOLF
1915 - 2003

Dr. Molnár Rudolf, a teológiai tudományok doktora, az FME tiszteletbeli tagja, folyó év május 14-én földi útjának végállomására érkezett. 1938-ban szentelték evangélikus pappá, majd rövid ideig a Deák-téri evangélikus templomban szolgált. Mint több más magyar - ő is ösztöndíjként érkezett Finnországba 1941-ben. Itt ismerkedett meg jövődö hitvesével, a teológus Elmi Helkiövel. A háború alatt a finn rádióal dolgozott, érdemeiért a Szabadság keresztjének IV.oszt. érdemrendjével tüntették ki. Feleségével és első gyermekükkel 1944-ben visszatértek Magyarországra. A monori gyülekezetben végzett szolgálat után 1957-ben költöztek vissza Turkuba, ahol magyar nyelvet és irodalmat tanított az egyetemen. Később Turkuban kórházi lelkészként, valamint Maskuban evangélikus papként dolgozott. Az irodalom és a zene volt élete végéig a hobbija, élete folyamán sokat tett a finn-magyar kapcsolatok ápolásáért. Emlékét tisztelettel őrizzük meg szívünkben.
- az FME vezetősége -

Visszatekintő

Az alábbiakban eddigi rendezvényeinkre vetünk egy rövid pillantást:

Farsang- 2003.február 22.

Évkezdő programjaink immár hagyományosan a Finn-Magyar Társaság Espoo-i fiókszervezetével közösen rendezett farsangi mulatsággal indulnak. Idén az FME vállalta a szervezést. A kitűnően sikerült rendezvény, a nagyszerű hangulat jó előjele volt megújuló egyesületünk egész évi tevékenységnek.

Közgyűlés- 2003. március 15.

Idei közgyűlésünk a választások jegyében szerveződött. Egyesületünk közgyűlése egyben mindig műsoros megemlékezés is nemzeti ünnepünkről, március 15-ről. Az ünnepi beszédet **Miklóssy Katalin**, a Kelet-Európai Intézet kutatója tartotta, majd a frissen szerveződött *Irodalmi Sarkkör* mutatkozott be, végül **Veress Zoltán** és **Borsos András** népzeneészek léptek fel. Az estnek különleges ízt adott az FME 10. éves fennállásának évfordulója.

Az **Irodalmi Sarkkör** vers-és prózamondó estje 2003. április 12-én. Az Irodalmi Sarkkör önálló műsoros estet tartott a Költészet Napja tiszteletére **A Költészet Másnapja** címmel, amelynek meghívott vendége Tar Károly volt, a Svédországban élő irodalomszervező, az *Ághegy* c. elektronikus irodalmi lap gazdája, főszerkesztője. A magyar költészet ismert szerzőinek alkotásait kevesbé ismertekkel fűszerezve

Bicsak Attila,
Gergely Edit,
Kecskés Zselyke,
Kertész Levente,
Sajgó István, Simon Csaba, Sós né Kis Katalin, Vajda András és Vajda Andrea adták elő.

Tojásfestés- 2003. április 19.

Idén első ízben készültünk közösen a húsvéti ünnepre. Húsvéti áhitattal kezdődött, majd később közös tojásfestéssel-írással folytatódott a program. Nagy sikere volt e közösségformáló tevékenységnek, ahol a gyerekek együtt dolgoztak és örültek a felnőttekkel.

Kialakítottuk a locsolócsoportokat, megbeszéltük a húsvéthétfői "menetrendet".

Locsolás- április 21.

Kora reggeltől késő estig tartott a locsolás: sok hervadozó virágot kellett életre kelteni.

Hajókirándulás Stockholmba- május 16-18.

Közel 40-en voltunk. Stockholmban városnézés, közös magyar istentisztelet az ottani magyarokkal, látogatás a Magyar Házban szerepelt a programon.

Programjaink:

Programjainkról általában:

Az egyesületünkben végzett szervezőmunka eredményeként kialakult az évente megrendezendő programok "térképe" is. Jellemük szerint a szervezett programokat négy csoportba oszthatjuk:

- Nemzeti ünnepeinkhez kapcsolódó programok;
- Hagyományos programok, népszokások;
- Kulturális programok: vendégművészek, csoportok, ismert személyiségek előadásai;
- Kirándulások: tavaszi és őszi hajókirándulások, természetjárás, összejövetelek, bulik, stb.

Ezeknek a programoknak a szervezésében természetesen figyelembe kell vennünk (aránylag szűkös) költségvetésünket is. Célunk az, hogy a fizetéses rendezvényeken - lehetőségeinkhez mérten - az FME tagok ingyen vagy kedvezményesen vehessenek részt. Ez már eddig is működött, de javítanivaló is akad még. A jövőben pl. megpróbálunk jobban odafigyelni a többgyermekes családok helyzetére.

FME Tervezett nyári / őszi programok:

Jún. 28. - Találkozó a turkui közösség tagjaival (Kuuslahti – szalonasütés, sáttortáborozás)

Aug. 30. - Gulyásparty Karjaa-ban (Gulyásfőzőverseny is, kb. 3 csapat.)

Szept. 5-6-7. - hétvégi családi tábor, Jyväskylä mellett (Szervező: Nagy Zsolt)

Szept. 23-24-25. - A kolozsvári magyar opera vendégszereplése (operettműsor). Helsinki és Tampere

Okt. 18-19. - Hajókirándulás a Finn-Öbölben (20 órás "kicsavargás", buli a hajón.)

Nov. 8-9. - A tavaly is nagy népszerűségnek örvendő birkasütés Lendvayéknál. (Jalasjärvi)

A fenti dátumok informatív jellegűek. A programokról **konkrét információt** majd az FME honlapján találtok, de ezekről tudósítani fogunk a levelezési listákon, valamint postán is.

(Nagy Gábor: 019-231 242 / 050-550 38 58)

Más magyar programok:

Litkey István (tel: 040-569 0676) táncháza minden pénteken a Tomteboban (A Seurasaari bejáratával szemben.) 17.30-20.00 óráig.

Az MKTK nyáron is nyitva lesz 10 és 18 óra között. Az alábbi kiállítások tekinthetők meg az Intézetben:

Máj.28.— jún.27. Jari Lehtonen: Budapesti képek

Jún.12.— júl.8. Korodi Luca festményei az U-galériában

Júl.7.— aug.29. Garam Károly: Börmunkák

Aug.8.— okt.2. Hajdú László - Marja-Liisa Mäki-Penttilä: Helsinki-Szentendre, közös kiállítás

Szept.9.— okt.20. Török Péter: A világ a vándormadár szemével

*

Az MKTK egyéb programjai és a tucatnyi nyári finnországi magyar vonatkozású esemény a www.magyarintezet.hu, illetve a www.kolumbus.fi/suomiunkari címeiken megtalálhatók, mint az alábbi komolyzenei fesztiválok:

Jún.22-30, Korsholm: Szilvay Réka és Bogányi Gergely

Bogányi Gergely fellép még a következő fesztiválokon:

jún.24-29: Mänttä, júl.8-12: Kemiö, júl.13-27: Kuhmo.

FME közgyűlés, 2003. március 15.

Az FME 2003. évi közgyűlését március 15-én, szombaton tartottuk a Magyar Kulturális és Tudományos Központban (MKTK), Helsinkiben.

A közgyűlésre - szokás szerint - Finnország közelebbi és távolabbi pontjairól gyűltek össze szép számmal az egyesület tagjai. A fővárosban és a környező városokban (Espoo, Vantaa) lakóknak módjukban áll sűrűbben résztvenni az egyesület különféle rendezvényein. Az éves közgyűlés megfelelő alkalmat ad azoknak, akiknek a lakóhelye messzebbre fekszik, hogy találkozzanak a tagság többi részével, és ugyanakkor résztvegyenek a március 15-i nemzeti ünnepünk közös megünneplésén.

Összejövetelünk első részében tartottuk meg az egyben tisztújító közgyűlést, amelyen előzetes felkérés alapján Nagy Gábor elnökölt. Az FME leköszönő elnöke, Tanító Béla beszámolójának és az elmúlt tevékenységi év pénzügyi jelentésének egyhangú elfogadása után aktuális kérdések megbeszélése előtt az új vezetőség megválasztása is lebonyolításra került.

A következő kétéves időszakra a jelenlevő tagság **Lukácsfy Kristóft** választotta meg az egyesület elnökének Veikkolából. Alelnököknek **Tanító Béla** (Tampere) valamint **Halász Béla** (Helsinki) került megválasztásra. Szervezési titkárnak **Nagy Gábort** (Karjaa), adatbázis és kapcsolattartás -felelősnek **Vajda András** (Espoo), póttagnak **Dávid Istvánt** (Espoo) - ő egyben az FME pénztárosa is - és **Panigay Emiliát** (Espoo) választotta meg a közgyűlés.

A folyó évi tagsági díj továbbra is 17,- euró, a jövő évit 20,- euróban határozta meg a közgyűlés. Azok a Nagy-Helsinki körzetén kívül lakók, akik nem tudnak aktívabban résztvenni az egyesület rendezvényein, alacsonyabb tagdíjat: 15 eurót fizetnek jövőre. Ebben az évben volt még egy okunk az ünneplésre: a Finnországi Magyarok Egyesülete fennállásának immár tizedik évét töltötte be. A születésnap tortán égő gyertyákat a közgyűlésünket jelenlétével megtisztelő Magyar Köztársaság leköszönő helsinki nagykövete, Vig József és a megválasztott új elnök, Lukácsfy Kristóf fújta el közös erővel.

A közgyűlés után kávészünetet tartottunk, amely alatt szendvicsek és sütemény, kávé és egyéb frissítők fogyasztására volt lehetőség. A szünetet követően került sor - hagyományaink szerint - március 15-e, nemzeti ünnepünk megünneplésére, amelyre még többen gyűltek össze. Ünnepszünetet megtisztelte jelenlétével a magyar konzulasszony, Nagyné Végh Mária, Jelinkó Árpád, a helsinki MKTK vezetője, valamint Marjatta Manni-Hämäläinen, a Finn-Magyar Társaság ügyvezető igazgatója is.

Az ünnepi előadást Miklóssy Katalin történész tartotta. Az ünnepi műsorban részt vett irodalmi összeállítással valamint néptánc előadásával a helsinki magyar Irodalmi Sarkkör. A műsor zenei részét a csángó népzenei játszó játszó Veress Zoltán és Borsos András szolgáltatta. Látogatásával megtisztelt bennünket Ruprecht Antal Miskolcra, a finnországi téli háború 341 magyar önkéntesének emlékére a helsinki hadtörténeti múzeumban megnyitott kiállítás megrendezésének szorgalmazója ill. a hasonló témájú könyv szerzője. Ünneplésünk meleg, baráti hangulatban ért véget.

(hb)

Bemutatkozik az FME vezetősége

Lukácsfy Kristóf, elnök:

Marosvásárhelyen születtem 1949-ben, ott is szereztem irodalomtanári diplomát. Közel húsz évi tanároskodás után Székelyudvarhelyről emigráltam 1989-ben. Elkötelezett híve vagyok a magyar szellemi és közösségi összetartozásnak. Ezért vállaltam újból az elnöki jelölést. Köszönöm a bizalmat.

Halász Béla, alelnök:

1956-ban születtem Gyulán. Angol-történelem-holland szakos tanár, az ELTE bölcsészettudományi karán végeztem. 1982 augusztusa óta élek Finnországban. Jelenleg fordítással és internet-programozással foglalkozom.

Tanító Béla, alelnök:

Kolozsvár szülőtte, Debrecen neveltje vagyok. 1979 óta dolgozom Tampereben mint zenetanár (hegedű/mélyhegedű/szolfézs-elmélet) és a neveléstudomány magisztere. Az FME és az FMGy alapító tagjaként örömmel magyarságom, dolgozom közösségünkért.

Nagy Gábor, szervezőtitkár:

1952-ben születtem Nagyváradon. Finnországban 1982 óta élek, vállalkozó vagyok. Saját cégemnél dolgozom felületkezelő szakemberként. 2002-től a FMGy országos felügyelője, ill. 2003. márc.15-től az FME szervezőtitkára.

Vajda András, adatbázisfelelős:

1973-ban születtem Kolozsváron, 2000 augusztusa óta programozóként dolgozom Finnországban. Remélem sikerül az itt élő magyarokat újra megszólítani, közös céljaink elérése érdekében összefogni.

Dávid István, pénztárnok:

Marosvásárhelyi vagyok, ott is végeztem az egyetemet. 2000 óta élek Finnországban, jelenleg az F-Secure-nél dolgozom programtervezőként. Az FME-ben vállalt munkakörömön kívül szeretnék segíteni az újaknak a beilleszkedésben.

Panigay Emilia, gazdasszony:

Erdélyből származom. Szeretek olvasni, kirándulni, sütni, főzni és nagyon kedvelem az állatokat. A Finnországi Magyarok Egyesületében betöltött póttag szerepemben szeretnék valamit tenni az itt élő magyarok összetartása érdekében.

